

moment, creiem arribada l'hora que es manifesti d'una manera indubtable i indiscutible. És per a donar lloc a aquesta manifestació, que ens dirigim avui a tots els metges sindicats de Catalunya i Balears.

En tot temps la humanitat ha sentit la necessitat de concretar les seves ànsies espirituals en una imatge viva. Els metges sindicats hem concretat les nostres en la persona del nostre primer President, l'honorable i mai prou estimat Dr. Puig i Sais.

Aquesta concreció, creiem que l'hem de servir sempre com un tresor, amb la pèrdua del qual perdriem tot el nostre benestar. Hem de tenir sempre una ànima, i aquesta ànima superior a totes les nostres flaqueces sols pot ésser la del Dr. Puig i Sais, la que el posà al Sindicat, ornada de totes les virtuts, neta de tots els defectes.

Ja hem fet quelcom per honorar el Dr. Puig i Sais i perpetuar la seva memòria, però no hem fet res encara per a imposar-nos el seu exemple d'una manera quotidiana dins la nostra vida col·lectiva.

Ara mateix estem a punt de flaquejar perquè no ens recordem d'ell, de la seva obra.

En la Junta General de la Mutual Mèdica de l'any passat, un ambient de fredor administrativa, la rigidesa d'unes xifres, mogné a prendre l'acord de limitar l'edat d'entrada. Aquell recer hospitalari, tothora obert a tots els metges de Catalunya, tancava les portes, potser justament, al rerassagats, als discs, als que els havia mancat voluntat o els havia sobrat egoisme per aixoplugar-s'hi. Però ai las!, mentre tancàvem les nostres portes als estranys, empenyiem defora, deixàvem també sense aixopluc els volenterosos, els disciplinats, els primers dels nostres.

Aquell manament ja està consumat. S'ha constituït el Grup IV de Vida, i els sindicats de sempre, els mutualistes des del primer dia, aquells que enfondiren els fonaments i posaren les primeres pedres, fetes dels seus sacrificis morals i materials, perquè no han pogut deixar enllestit l'edifici, per manca precisament de la nostra col·laboració, de la col·laboració dels joves, s'han vist foragitats, i apoderant-nos de la seva obra els hem dit *vells* a ells que treballaren amb una voluntat de jove superior i més desinteressada que la joventut dels nostres anys.

I quan els hem vist al carrer, amargats pel nostre desagraïment, més que per la materialitat del

que perden, hem recordat el nom del Dr. Puig i Sais, i el seu esperit, que viu en nosaltres, ens ha imposat i ens ha d'imposar a tots el deure de corregir el nostre manament tornant-los a cridar amb nosaltres.

Hem de fer-ho, en primer lloc, per no perdre aquell esperit del qual hem parlat, aquell suprem esperit de germanor, i en darrer terme, si no ens mou res més que l'egoisme, ho hem de fer precisament per egoisme, per la defensa dels nostres interessos materials.

Una mutualitat no viu de reserves de diners, viu de reserves de voluntats; destruint tots els llaços de germanor, esgotem aquestes reserves imponderables i guardem únicament la reserva del diner, insuficient en tota mutualitat.

Les mutualitats, econòmicament, són un miracle. El miracle el fa la fe, no el diner.

Sumant voluntats, acaparant sentiments, acumulant idealitats i sacrificis, pagarem sempre amb pessetes. Sumant diners i només que diners, no podem pagar amb pessetes o haurem de cobrar exactament les mateixes que després haurem de pagar.

Destruïnt l'esperit de la mutualitat, destruïm tota la seva estabilitat econòmica. I en una mutualitat d'estament, el fet de rebutjar els vells pot fer allunyar els joves que seran els vells de demà entre els seus companys. Allunyar els joves per manca de caliu és molt més perillós que admetre els vells.

Que aquest caliu és necessari, ho prova un fet que tots coneixem. Els nostres companys de la península tenen tants diners com nosaltres, saben calcular tant com nosaltres, saben fer reglaments i recabar quotes, saben comprar valors i guanyar interessos..., tenen les mateixes necessitats que nosaltres, però no han creat ni una mutualitat, i la volen i la desitgen i la comprarien amb pessetes... però és que els manca quelcom que nosaltres hem tingut la sort de tenir, els manca aquest esperit, els manca l'ànima, aquesta ànima nostra concretada en l'obra del Dr. Puig i Sais.

Això és cert, no són fantasies. No es pot somriure escèpticament davant d'aquests fets, no es pot repetir amb automatisme: "nombres... nombres..." perquè si els nombres els fem partint d'aquest esperit, els nombres surten.

Si haguéssim de pagar els socorsos que puguin correspondre a aquests vells que hem deixat fora